

νεται οβέλη και πρόθυμη... Από χωριό τη φέρατε ;
 'Η Άναστασία δεν τόλμησε ν' απάντησε κι άρχισε να μασούη τα λόγια της, μ' προλάβε η Πολυξένη και είπε :

—Ναι, τη φέραμε μαζί μας, απ' τον καρπό που ήρθαμε απ' τη Λάρισα...

Αυτή τ' άκουσε ή κακομοίρα ή Τροφιχώρη και της έκανε έξαιρετική έντιμωσι, μα τί να πη ; "Αν έκανε πως ζητούσε τ'ό λόγο, θα της έτρωγε και θα κοιμότανε τη νύχτα νησιωτή...

Πολλές βραδείς, τ'ο καλοκαίρι μάλιστα, ή Άναστασία με τις δυο μεγάλες της κόρες έβγαυε έξω και γύριζε άργά στο σπίτι. Πήγαιναν και καθόντουσαν στην πλατεία τ'ο Συναγματος, μήπως περάσει κανένας και τις δη, τ'ο άρξουν, κι' έτσι μωρέσουν να παντρευτούν. Καθόντουσαν πάντα σ'ε όρισμένη θέσι κι' αν τύχαινε κανείς να κιττάξη κατά τ'ο τραπέζι τους, ή γρηά Άναστασία έλεγε στις κόρες της :

—Καλέ, σ'ας κιττάζει... Γελάστε του κι' έτσι κοιμάτι να πάρεθ θάρρος !... Τι καθοσαυτε σαν στάτορες ; Πως θα καταλάβη ο άνθρωπος, γας να προχωρήση ;

"Όταν λοιπόν γυρίζαν στο σπίτι και ή τρεις νενησιασμένες, εύρισαν τη μικρή, καθώς ήταν κυρασιμένη απ' όλες τις δουλειές της ήμέρας, γιατί μονάχη έφερνε βόλτα δλο τ'ο σπίτι, μπιουγάδα, σίδερο, συγκύρισμα, μαγειρίνα κτλ., να κοιμάται, καθισμένη σ'ε μιιά καρέκλα και άνοιχτισμένη στο τραπέζι της κουζίνας. Ξεσπάσαν σ' σίτηνε :

—Μου κοιμάσαι, τεμπέλα ; Και τ'ο φαί τί γίνεται ;
 —Στη χόβολη τ'ο έχω γ'εστό !...
 —Βέβαια, μου είσαι κυρασιμένη, γιατί έπαιζες όλη τη μέρα με τα παιδιά της γειτονιάς στους δρόμους !...
 —Και πως να προλάβω να παίξω, ή κακομοίρα, που σιδέρωσα πενήντα κομμάτια ρούχα ; ...

Και τα χρόνια περνούσαν κι' ή Πολυξένη κι' ή Μαρούσα σταφιδίζαν... και ή Τροφιχώρη ξεπετάχτηκε μιιά κοπέλλα δλο νειάτα και δροσιά. Είχαν άρχισει, όπως όλες ή γεροντοκόρες, αφού δεν παροικιάστικε άντρας γι' αυτές να τις πάρουν και να κάνουν μαζί του παιδιά, να σίχνουν την άγάπη τους στα ζώα. 'Η Πολυξένη άγόρασε έναν παπγαλό και δλη την ήμέρα παιδιούταν μαζί του για να τόν μάθη να μιλάη, ή δ'ε Μαρούσα είχε ένα όφραίο λυκόσκυλλο, που της χάρισε κάποια γειτόνισσα.

Μιά μέρα που ή Τροφιχώρη είχε βγάλει έξω από την πόρτα τ'ο λυκόσκυλλο για να τ'ο κινή λίγο περπάτο — τώρα ήταν κι' αυτό ένα από τα καθήκοντά της — περάσε κάποιος κύριος καλοντυμένος, σταμάτησε και χάιδεψε τ'ο σκυλλί και είπε στην Τροφιχώρη :

- Ποιανού εινε αυτός ο όφραίος σκυλλός ;
- 'Η Μαρούσα, που βρισκόταν εκείνη την ώρα στο παράθυρο, άκουσε την κουβέντα και προθυμοποίηθηκε άμείσως ν' απάντησε αυτή :
- Δικός μας εινε...
- Μήπως τόν πουλάτε ;
- 'Α, τί λέτε ! Είδαμε και πάθαμε να τόν μεγαλώσουμε και να τόν πουλήσουμε ; 'Επειτα, δεν εινε ή θέσις μας να πουλάμε σκυλλιά !...
- Με συγχωρείτε... μα νόμισα...

Στ'ο μεταξύ ή μάνα της και ή Πολυξένη, που άκουσαν την κουβέντα, έφρεξαν άμείσως και χρεμάστηκαν απ' τ'ο παράθυρο σαν σταφύλια. Μόλις άντελήθησαν τί συμβαίνει ή γρηά Άναστασία, δλο γλύνω, λέει στον ξένο :

- Μά εινε θηλακό, αφού σ'ας άρξοσι τόσο πολύ, εΐχαρίστως, άμα γενήσοι, να σ'ας δωάσαμε ένα....
- Και ή Πολυξένη πρόσθεσε :
- Εδώ στη γειτονιά μας κάθεστε ;
- Ναι, εδώ παραπάνω, σ'της κυρίας Νικολοπούλου, που νοικιάζει δωμάτια.
- 'Όποτε είμαστε γειτόνοι...
- Μα δεν θ'ε είστε άποδα, σαν ξένος φαίνεστε...
- Από την Σπάρτη είμαι, μα είλαια χρόνια στην Άμερική...
- Στην Άμερική ;
- Ναι.
- Μά γιατί να τ'ο λέμε άπο τ'ο παράθυρο, δεν περνάτε, κύριε, μέσα....

'Ενόμισαν πως έτασε επτέλους τ'ο βασιλόπουλο τ'ο παρραμθιού, στο πρόσωπο τ'ο Άμερικάνου με τα δολάρια !...

Περιττό να σ'ας π'ο πως ο Άμερικάνος έγινε τακτικός επισκέπτης τ'ο σπιτιού της χήρας Γεωργιάδου. "Όταν δεν πήγαινε τη μιιά μέρα, θα παροικιάζοταν την άλλη. 'Η δυο αδελφές λουσαριζόντουσαν, μωρονότουσαν, φτιασιδιωνόντουσαν, για να τόν δεχτούν", ενώ ή κακομοίρα ή Τροφιχώρη, ξεκάλοπτη με παντόφλες και με τα λερωμένα ρούχα της δουλειάς, τ'ο έφ'ερε τ'ο γλυκό του και τ'ο καφέ του. "Άμα έφριγγε, ή δυο αδερφές τσακωνόντουσαν και μιιά μέρα πιάστηκαν μάλιστα μαλλιά με μαλλιά.

—Γιά μένα ερχεται...
 —'Όχι, για μένα ερχεται...
 μα ο άνθρωπος εινε ευγενής, σ'ε περιποιείται και σένα... Μήπως δεν περιποιείται και την παληή Τροφιχώρη ;

Κι' από λόγο σ'ε λόγο, ήσαν και στα έργα. 'Η γρηά Άναστασία μπήκε στη μέση και τις χώρισε.

—Μην κάνετε έτσι !... Αήθρο, αν έρθη, να τ'ο μιλήσω εγώ... να τ'ο π'ο πως επτέλους πρέπει να κινή την έκλογη του, να μην πηγαυεόρξει άπο όλοένα και εκβέτει και τ'ο τιμο σ'ατί μας ! Δεν μπορεί να πάρεθ και τις δυο σ'ας, κοριτσιω μου ! "Αν διαλέξη τη μιιά, ή άλλη πρέπει να υποχωρήση και δεν χάρηθε ο κόσμος, κάποιος χριστιανός θα βρεθ'η και γι' αυτήν....

'Η δυο αδερφές δεν έβλεπαν τότε ο Θεός να ξεμερώση τη μέρα, νάρθη ο Άμερικάνος και να τ'ο κινή λόγο ή μητέρα τους. Κάθε μιιά ήταν βέβαιη πως επόκειτο γι' αυτήν.

"Όταν τ'ο άλλο άπόγευμα ήρθε, αυτές παραξενεύτικη πως στη σάλλα δεν βρισκόταν ούτε ή Μαρούσα, ούτε ή Πολυξένη, μα μόνο ή μητέρα τους, που είχε πάρεθ μάλιστα και ένα ύψος άσυνήθιστο, έτσι να ποίμε, κάπως έπισημο.

Την ώρα που ή Τροφιχώρη έφερε τ'ο γλυκό και τ'ο καφέ, ή Άναστασία άποφάσισε επτέλους να μιλήση.

- Κυρίε μου, καταλάβα πως τ'ο σπίτι μας σ'ας άρξοσι και πως σαν να μιή σ'ας κακοφανόταν να γίνεται διαός μας !...
- Κυρία μου, σωστά τ'ο καταλάβατε... 'Επειτα, φέτος έλλεισα τα σφράντα, καρφός π'αυ τ'ο παντρενιού και να πάρω ένα καλό κοριτσιώ. Χρημάτα δεν θέλω. Εύτυχώς, εκεί που δουλέψα, έκανα άρκετά για να ζήσω και γυναικά και παιδιά... Από καρπό ήθελα να σ'ας κ'ανω λόγο, γιατί, ξερετε, έμεις στην Άμερική μάθαμε να είμαστε ντυαυτοι άνθρωποι και να τελειώνουμε τις δουλειές άμείσως... Μά σ' αυτή την περίστασι διστάσα...
- Γιατί να διστάσετε ; 'Υπ'ηρχε λόγος ; ...
- 'Ισως δεν ύπ'ηρχε... Μα, τί να σ'ας π'ο !... 'Ισως εγώ τ'ο φαντάστηκα πως ύπ'ηρχε...
- Δεν σ'ας έννοώ... Ξηγηθήτε...
- Θά ξεγηγηθώ και μιή σ'ας κακοφανή...
- Μά τί λέτε ;
- Είδα πως μέσα σ' αυτό τ'ο σπίτι γίνεται κάποια εξάίρεσις...
- Τι εξάίρεσις ; ...
- Νά, τη μικρή σας κόρη, την Τροφιχώρη... δεν θέλω να σ'ας π'ο πως την έχετε παραταειά μ'ένη... Σ'ας είπα, μπορεί να τ'ο φαντάστηκα... Βέβαια, μάνα είσαυτε και την άγαπάτε κι' αυτήν, όπως και τα δυο άλλα παιδιά σας... Μά, ξεροφ γ'ο, ίσως μου φάνηκε, ίσως επειδή έχη μεγάλη διαφορά ήλικίας απ' τις δυο άλλες...
- 'Όχι και τόσο μεγάλη...
- Τελοςπάντων, ίσως γι' αυτό... Νά, να σ'ας μιλήσω ειλικρινώς, την πρώτη μέρα που γνωριστικαμε... θημάσαστε με τ'ο σκυλλο ; ... Αί, την πήρα πως ήταν ύπ'ημέριά σας.

—Και αυτό τί σ'ας έμποδίζει να πάρετε μιιά απ' τις δυο άλλες ;... Δεν σ'ας εινε κανείς να πάρετε αυτή, αφού την βρισκете κατώτερη...
 —Με συγχωρείτε... μα δεν με καταλάβατε... 'Εγώ κάθε άλλο, παρά κατώτερη τη βρισκω...
 —'Ισα - ίσα που την βρισκω πολύ άνώτερη !...
 Αιτήνη ήθελα να σ'ας ζητήσω !...
 Πως δεν ήρθε κόλπος της κυρίας Άναστασίας, θαύμα εινε. Μά πως νάνα, έμεινε για κάμποσο άφωνη απ' την έκπληξη. "Άμα συνήλθε, τ'ο είπε :

- Αυτούμαι πολύ, κύριε, γιατί δεν ξερω τί κάνετε σεις στην Άμερική, μα στ'όν τόπο μας συνήθαμε να παντρευόμαστε πρώτα τις μεγάλες και έπειτα τις μικρές... Κάθε μιιά με τη σειρά της...
- 'Αρνεύσθε, δι'αυδή, κυρία ;
- Γιά την μικρή, άρνούμαι...
- 'Όπωςόηποτε, εινε ένηλιξ και αν θέλη, δεν μπορεί κανείς να την έμποδισή...
- Κι' έτσι έγινε πραγματικώς.
- 'Η Τροφιχώρη, ή παρατεταμένη και καταφρονημένη, έγινε γυναικά τ'ο Άμερικάνου....

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Ο εγωίστης κάθε μέρα αλλάζει φίλους.
 Πολλοί χάνουν τούς φίλους τους όταν απ' την καλύτερασι ξεπέσουν σ'ε φτώχεια.
 Δημόκριτος
 'Η φιλία ενός φρόνιμου εινε άνώτερη απ' τη φιλία χίλιων παλαβών.
 'Ο Ιδριος
 'Η πείρα με δίδαξε πως όταν έχει κανείς πλούτη, δλο οι άνθρωποι θέλουν ναύνα φίλο του.
 Εύριπίδης
 Στ'ο τραπέζι τ'ων φίλων σου μπορείς να φτάνης άργά, σ'ις διατυχίες τους όμως πρέπει να φτάνης πρώτος.
 Χείλων
 "Όσο βράζει ή χύτρα ζη και ή φιλία.
 Πυθαγόρας
 "Έχεις πλούτη ; "Έχεις φίλους.
 Βίας

'Ο κ. Παντελής Χορν

